

Απειλές πυρηνικού πολέμου στη Βόρεια Κορέα

Ποιος ευθύνεται και πώς μπορεί να απομακρυνθεί ο κίνδυνος πυρηνικής πανωλεθρίας;

του Χάρη Παπαδόπουλου

Τι καθεστώς διαθέτει η Βόρεια Κορέα;

Το «να πάτε στη Βόρεια Κορέα, άμα σας αρέσει ο Κομμουνισμός» είναι η πιο συνηθισμένη ατάκα κάθε δεξιού για να κλείσει την κουβέντα, σε οποιαδήποτε πολιτική αντιπαράθεση στο δρόμο, στην απεργία, κάποτε – κάποτε και στη Βουλή.

Πράγματι, δύσκολα θα μπορούσε να βρεθεί περισσότερο αποκρουστική εκδοχή του σταλινικού κρατικού καπιταλισμού από αυτή της Βόρειας Κορέας. Ο ηγέτης της χώρας όχι μόνο θεοποιείται σαν τον Στάλιν, αλλά ανέρχεται στην εξουσία κληρονομικό δικαίωμα: Ο σημερινός επικεφαλής Κιμ Γιονγκ Ουν είναι εγγονός του πρώτου ισόβιου ιδρυτή της «δυναστείας» Κιμ Ιλ Σουνγκ. Φυσικά, κάθε φορά η «εκλογή» του επικυρώνεται παμπηφεί από το Συνέδριο του κυβερνώντος Κόμματος Εργασίας. Πομπώδεις δηλώσεις σε επιδεικτικές μιλιταριστικές παρελάσεις, ένα αμίμητο βαρύγδουπο ύφος στις κρατικές ειδήσεις, κακογουστιά και αίσθηση ασφυξίας. Το καθεστώς της Βόρειας Κορέας ονομάζεται «λαϊκή δημοκρατία» και πείθει μεμιάς πως είναι η απόλυτη άρνηση και των δύο εννοιών. Πραγματικά, μοιάζει σαν να υλοποιήθηκε στο βόρειο κομμάτι της κορεατικής χερσονήσου η χειρότερη και πιο απλοϊκή αντικομμουνιστική καρικατούρα.

Οι πληροφορίες από τους φυγάδες του καθεστώτος αναφέρουν πως η καθημερινότητα μεγάλων μερίδων του πληθυσμού της χώρας είναι ο υποσιτισμός και η αστυνομική τρομοκρατία. Σίγουρα το καθεστώς της Βόρειας Κορέας δεν έχει την παραμικρή συνάφεια με τον

κομμουνισμό και τη χειραφέτηση των καταπιεσμένων, όσο και να προσπαθεί να ντυθεί την αίγλη των επαναστατικών συμβόλων.

Απειλεί η Βόρεια Κορέα την ειρήνη;

Όμως, σε καμία περίπτωση δεν είναι η Βόρεια Κορέα που αποτελεί την κύρια απειλή του πολέμου στην Άπω Ανατολή. Όχι μόνο είναι οι ΗΠΑ που τραβούν το σχοινί οδηγώντας τα πράγματα στο παρά πέντε πριν πατηθεί το κόκκινο κουμπί, αλλά έχουν κυριολεκτικά περικυκλώσει τη Βόρεια Κορέα με ένα πολύ σφιχτό δίκτυο πολεμικών βάσεων, αεροπλανοφόρων και πυρηνικών υποβρυχίων, έτοιμες κάθε στιγμή για να ανοίξουν πυρ. Είναι γεγονός ότι η Βόρεια Κορέα διαθέτει πυρηνικά όπλα. Αλλά τα έχει αποκτήσει στην προσπάθεια να αντιμετωπίσει τα πολύ περισσότερα και άπειρα πιο προηγμένα πυρηνικά όπλα των ΗΠΑ.

Οι ΗΠΑ είναι η μοναδική χώρα στον πλανήτη που έχει πράγματι χρησιμοποιήσει το πυρηνικό οπλοστάσιό της ενάντια σε αντίπαλη χώρα, το 1945, βομβαρδίζοντας τη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι της Ιαπωνίας. Οι ηγέτες των ΗΠΑ προκάλεσαν με αυτές τις δύο επιθέσεις συνολικά εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς, αποκλειστικά και μόνο ως επίδειξη δύναμης απέναντι στη σύμμαχό τους, τη σταλινική Ρωσία.

Το έγκλημα πολέμου της ρίψης των ατομικών βομβών στην Ιαπωνία έλαβε χώρα πολύ κοντά στην κορεατική χερσόνησο. Όμως η πολεμική καταστροφή που χτύπησε την Κορέα το 1950 με την επέμβαση των ΗΠΑ και άλλων χωρών της Δύσης, παρόλο που πραγματοποιήθηκε με συμβατικά και όχι πυρηνικά όπλα, προκάλεσε τελικά πολύ μεγαλύτερη καταστροφή.

Σημειώνουμε την παρακάτω δήλωση του πτέραρχου των ΗΠΑ Κέρτις Λεμέι, επικεφαλής της Στρατηγικής Αεροπορικής Δύναμης κατά τη διάρκεια του Πολέμου της Κορέας: «σε ένα διάστημα τριών ετών περίπου, σκοτώσαμε το 20% του πληθυσμού»¹. Ανάμεσα στο 1950 και το 1953 η Βόρεια Κορέα μεταμορφώθηκε σε κρανίου τόπο από τους

αεροπορικούς βομβαρδισμούς.

Η ελληνική συμμετοχή στην ανθρωποσφαγή

Μία από τις συμμαχικές χώρες των ΗΠΑ που πολέμουσε στο πλευρό της ήταν και η Ελλάδα. Περίπου 200 Έλληνες στρατιωτικοί έπεσαν στην Κορέα, ενώ τέσσερα από τα ελληνικά αεροπλάνα που συμμετείχαν στους βομβαρδισμούς, καταρρίφθηκαν από τους Βορειοκορεάτες. Τον χαρακτήρα και την ποιότητα της ελληνικής συμμετοχής στον κορεατικό αφανισμό, αποδίδει σε όλο του το μεγαλείο το πανηγυρικό εμβατήριο του Ελληνικού Στρατού:

«Και ο Στρατός μας που πήγε στην Κορέα

να πολεμήσει για υψηλά ιδανικά

έβαψε τους κίτρινους στο αίμα

δείχνοντάς τους τι θα πει λευτεριά!»

Σημειώνουμε πως το εμβατήριο αυτό ήταν υποχρεωτικό να τραγουδηθεί από κάθε Έλληνα φαντάρο ως το 1974.^{[ii](#)}

Το λουτρό αίματος στη Βόρεια Κορέα είχε ένα μόνο νόημα: Να αποδείξουν οι ΗΠΑ και οι δυτικές χώρες εν γένει πως μπορούσαν να αντιμετωπίσουν στρατιωτικά τον «κομμουνιστικό κίνδυνο», δηλαδή τη Ρωσία και την τότε σύμμαχό της Κίνα, στα πεδία των μαχών. Ίσως ήταν η πρώτη παγκόσμιας σημασίας στρατιωτική σύρραξη, καθαρά για λόγους γοήτρου. Και κόστισε εκατομμύρια νεκρούς.

Μπορεί να είναι αίτημα του αντιπολεμικού και του εργατικού κινήματος ο μονομερής

αφοπλισμός της Βόρειας Κορέας;

Ο μιλιταριστικός χαρακτήρας του βορειοκορεατικού καθεστώτος είναι παιδί της επέμβασης της Δύσης το 1950-53 και των μαζικών εγκλημάτων πολέμου που αυτή διέπραξε. Η Βόρεια Κορέα δεν είναι μονάχα από παντού περικυκλωμένη από τρομακτική δύναμη πυρός των ΗΠΑ αλλά και διαρκώς υπό την πίεση ενός ασφυκτικού εμπάργκο ειδών πρώτης ανάγκης, εμπάργκο που προκαλεί κατά καιρούς λιμό στο Βορρά της Κορέας.

Η μόνη δυνατότητα να διαλυθούν τα σύννεφα του πολέμου στην Άπω Ανατολή δεν είναι το «να συνετιστεί ο δικτάτορας της Πιονγκ Γιανγκ», όπως μας λένε τα ΜΜΕ, αλλά να λύσουν οι ΗΠΑ την ασφυκτική πυραυλική και εμπορική πολιορκία της Βόρειας Κορέας.

Δεν είναι δυνατόν να ακυρώνονται διασκέψεις κορυφής και να εκτοξεύονται απειλές πολέμου από τις ΗΠΑ με δικαιολογία το ανέβασμα των τόνων στις διακηρύξεις του Κιμ Γιονγκ Ουν. Οι αντίστοιχες δηλώσεις της πλευράς της ηγεσίας των ΗΠΑ είναι απίστευτα πιο εμπρηστικές και υπερφίαλες.

Το αντιπολεμικό κίνημα έχει να αντιμετωπίσει τα γεράκια της Ουάσιγκτον μέσα στις ΗΠΑ, αλλά και στις αμερικάνικες βάσεις και συμφέροντα σε όλον τον πλανήτη. Ο εχθρός δεν μπορεί να είναι ο «τρελός της Πιονγκ Γιανγκ» επειδή το μόνο ενεργητικό πράγμα που μπορεί να κάνει το κίνημα ενάντια σ' αυτόν τον «τρελό» θα ήταν να ταυτιστεί με την ηγεσία των ΗΠΑ και τους τυχοδιωκτισμούς της.

Ο δρόμος για την ειρήνη περνά μέσα από τον αντιπολεμικό ξεσηκωμό στις ΗΠΑ και τη Δύση.

Για ποιο λόγο αυξήθηκε κατακόρυφα με την εκλογή Τραμπ ο κίνδυνος πυρηνικού

πολέμου;

Οι ΗΠΑ εδώ και δεκαετίες βρίσκονται σε διαρκή μείωση της οικονομικής τους υπεροχής, απέναντι στους υπόλοιπους καπιταλιστικούς κολοσσούς του πλανήτη.

Όμως, ταυτόχρονα, δεν μπορεί να σταθεί καμία χώρα, μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, στο σημείο να συγκριθεί έστω, σε στρατιωτική δύναμη, με τις ΗΠΑ. Αντίθετα, οι ΗΠΑ διαθέτουν μεγαλύτερη δύναμη πυρός από τις 10 μικρότερες από αυτήν στρατιωτικές δυνάμεις. Με άλλα λόγια, αν ενωθούν Ρωσία, Κίνα, Γαλλία, Βραζιλία, Ινδία και μια σειρά άλλες χώρες, όλες μαζί δεν κατορθώνουν να αγγίξουν τη στρατιωτική υπεροχή των ΗΠΑ.

Τι συμφέρει περισσότερο τις ΗΠΑ; Να μειώσουν τις στρατιωτικές δαπάνες για να επιχειρήσουν να ξανακερδίσουν την παγκόσμια οικονομική πρωτοκαθεδρία; Ή, μήπως, να χρησιμοποιήσουν τη στρατιωτική τους υπεροχή για να επιβάλουν τους οικονομικούς τους όρους σε κάθε εμπορικό αντίπαλο;

Ενώ η προεδρία Ομπάμα έδειχνε ένα άτολμο φλερτ με την πρώτη επιλογή, η εκλογή Τραμπ μοιάζει να έστρεψε τις πολιτικές προτεραιότητες της άρχουσας τάξης των ΗΠΑ αποφασιστικά προς τον δεύτερο δρόμο. Από τότε που ανέλαβε πρόεδρος ο Τραμπ, φαίνεται πως ψάχνει να βρει την αφορμή για να χρησιμοποιήσει επιδεικτικά το πολεμικό οπλοστάσιο των ΗΠΑ, τότε στη Συρία, τότε στη Βενεζουέλα. Αλλά η πιο επικίνδυνη πιθανότητα μοιάζει να είναι μια πυρηνική αντιπαράθεση στην περιοχή της Βόρειας Κορέας.

Και, εξάλλου, μια επίδειξη μαζικής καταστροφής τόσο κοντά στα κινεζικά σύνορα, φαίνεται να υπογραμμίζει καλύτερα το μήνυμα των ΗΠΑ προς τον βασικό παραλήπτη, την κρατικοκαπιταλιστική γραφειοκρατία της Κίνας.

Και η ανάγκη για αντιπολεμικό ξεσηκωμό μέσα στην «καρδιά του κτήνους», των ΗΠΑ, μοιάζει επιτακτικότερη από ποτέ.

[i](#)[□] Πέτρος Τσάγκαρης, 20.04.2017 «Ο Τραμπ απειλεί τη Β. Κορέα. Κίνδυνος για όλον τον πλανήτη» Rproject

[ii](#)[□] Γιώργος Καραγιάννης, 09/09/2017 “1950-1953 Ο πόλεμος στην Κορέα», Ημεροδρόμος